

[Statsministeren.]

Schweiz, Polen, Iran og Mexiko. I maj 1940 blev han forflyttet til gesandtskabet i Washington som legationssekretær med titel af legationsråd. Både i ministeriet og på de forskellige poster, hvor han gjorde tjeneste, passede han sine sager og ydede en i mange henseender anerkendelsesværdig indsats, der blev rosende omtalt af hans chefer. Han var måske vel meget optaget af tjenestens uadvendte side, men efter den almindelige opfattelse ikke på en måde, der bevirkede, at det gik ud over hans tjenstlige arbejde. Hans personlige optræden var upåklagelig, og det var almindelig anerkendt, at han havde udmærkede saglige — og tilsyneladende også personlige — forudsætninger for at repræsentere sit land på de forskellige poster, der blev ham betroet. Han havde lidt flotte vaner og fik efterhånden blandt kolleger det ry på sig, at han var en dårlig økonom. Pengevanskeligheder overvandt han dog i mange år, takket være hjælp fra slægtninge.

Under krigen — jeg taler her om krigen fra 1939 til 1945 — foretog han i Amerika to transaktioner, som har spillet en rolle under retssagen. Begge disse transaktioner vil jeg gerne sige nogle ord om, navnlig for at udrydde et par misforståelser.

Det ene tilfælde drejede sig om et udtræk af gesandtskabets kasse i Mexiko i tidsrummet februar-maj 1940. Det beløb, han hævdede, var i alt 31 400 kr., deraf ca. 4 500 kr. inden 9. april 1940, resten i tiden lige efter. Pengene blev brugt til repræsentation, etablering og andre lignende formål. Blechingberg forklarede herom, at disse formål måtte tilgodeses til undgåelse af uro og tvivl i mexikanske kredse med hensyn til Danmarks fortsatte eksistens som selvstændig stat og gesandtskabets fortsatte virksomhed som dansk repræsentation. Blechingbergs lønning slog ikke til. Han var ugift, da lønnen blev fastsat, og han søgte den ikke forhøjet, da han kort efter giftede sig. Han ville se, hvad det kostede at leve i Mexiko, før han bad om mere, sagde han. I mellemtiden skød han til af midler, som han og hans hustru dengang havde til rådighed i Danmark; men så kom 9. april og dermed usikkerhed med hensyn til, hvorledes og hvornår der kunne overføres penge fra Danmark til Mexiko. De mexikan-

ske leverandører til gesandtskabet måtte betales, og Blechingberg lod derfor gesandtskabets kasse stå i forskud. Det var en fejl af Blechingberg — en fejl, som også blev påtalt — at han ventede for længe med at underrette udenrigsministeriet; men man fandt, at dispositionen i sig selv var forklarlig under de ekstraordinære forhold. Mellemværendet mellem Blechingberg og statskassen blev reguleret i foråret 1941. Det viste sig, at Blechingberg hele tiden havde haft tilstrækkelige midler til dækning af de tagne forskud.

Det andet tilfælde drejede sig om en valutatransaktion om 3 200 dollars i maj måned 1941, på hvilket tidspunkt Blechingberg endnu befandt sig i Washington. Hans medkontrahent var en velstående dansk statsborger, der midlertidigt havde taget ophold i De Forenede Stater. Der var ikke tale om udnyttelse af en jødisk flygtning, der befandt sig i en nødsituation. Jeg tror, det ville føre for vidt og heller ikke have noget praktisk formål at komme ind på, hvori det pågældende forretningsmellemværende bestod. Det må være nok at sige, at det var et forhold, som gav anledning til mistanke om, at der af Blechingberg var begået noget forkert. Udenrigsministeriet tog derfor initiativet til, at denne sag blev forelagt for den daværende departementschef i finansministeriet, K. H. Kofoed. K. H. Kofoed var kendt som en både kompetent, streng og retfærdig sagkyndig i sager om tjenestemandforhold. Departementschefen blev gjort bekendt med alle sagens enkeltheder. Det forelå oplyst, at Blechingberg og hans medkontrahent havde været enige om, at mellemværendet skulle reguleres efter krigen, hvilket faktisk skete, og at medkontrahenten skriftligt havde erklæret, at han var glad for den hjælp, Blechingberg havde ydet ham.

Resultatet af departementschef Kofoeds undersøgelse blev, at han sendte den daværende direktør for udenrigsministeriet et brev af 15. oktober 1945, hvori han erklærede, at Blechingbergs dispositioner efter hans mening ikke var af en sådan art, at de var til hinder for, at udenrigsministeriet undlod at foretage videre i sagen. Departementschefen tilføjede i dette brev, at der specielt ikke var noget grundlag for en tjenstlig undersøgelse, og at det ville være